Raad van State

200707912/1.
Datum uitspraak: 18 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/591 van de rechtbank 's-Gravenhage van 2 oktober 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 augustus 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een verzoek van
(hierna: de vreemdeling) om opheffing van zijn ongewenstverklaring afgewezen.

Bij besluit van 5 december 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 oktober 2007, verzonden op 16 oktober 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

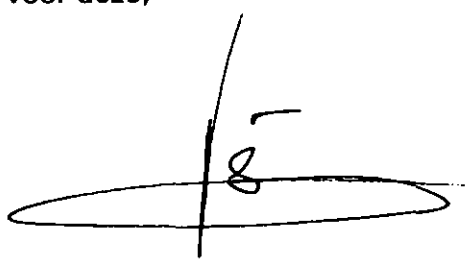
w.g. Roemers
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 januari 2008

309-563.
Verzonden: 18 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

11

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSPRAAK
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 07/591 BEPTDN

Inzake : eiser, V-nummer , woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde, mr. J. Biemond, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde mr. J.W. Berg, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser, geboren op bezit de Marokkaanse nationaliteit. Bij beschikking van 13 november 2000 is eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet (oud). Bij schrijven van 8 augustus 2006 heeft hij een aanvraag ingediend tot opheffing van de ongewenstverklaring. Op deze aanvraag is door verweerder op 22 augustus 2006 afwijzend beslist. Eiser heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend. Op 5 december 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2. Bij schrijven van 2 januari 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 31 augustus 2007. Eiser en verweerder hebben zich doen vertegenwoordigen door hun gemachtigden.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Eiser stelt dat verweerder in het bestreden besluit ten onrechte zijn oordeel, dat eiser niet in aanmerking komt voor opheffing van zijn ongewenstverklaring, heeft gehandhaafd.

Daartoe heeft hij - samengevat - het volgende aangevoerd.
Bepalend is volgens eiser dat onder de ten tijde van zijn ongewenstverklaring op 13 november 2000 vigerende Vreemdelingencirculaire gold dat opheffing van een ongewenstverklaring mogelijk was na 5 jaar, tenzij er sprake was van ernstige geweldsmisdrijven (of handel in verdovende middelen), dan gold 10 jaar. Dat later het woord "ernstige" is geschrapt en dat daaruit voortvloeit dat eisers straf is verzwaard mag hem niet worden tegengeworpen. Gelet op zijn zeer jonge leeftijd ten tijde van de ongewenstverklaring en het feit dat met de ongewenstverklaring is gewacht totdat eiser zijn straf had uitgezeten, zijn er de facto al 7 jaar verstreken. Verweerder laat onbesproken dat een in de Vreemdelingencirculaire genoemde termijn geen vaste (minimum)termijn is, doch een termijn waarvan kan worden afgeweken. Voorts gaat verweerder in het geheel niet in op de belangrijke vraag of eiser nog een concreet gevaar voor de Nederlandse samenleving vormt dan wel of de Nederlandse openbare orde heden ten dage nog steeds beschermd dient te worden tegen eiser. Tenslotte stelt eiser dat sprake is van strijd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

3. Verweerder handhaaft zijn standpunt dat de ongewenstverklaring niet dient te worden opgeheven.

4.1. Artikel 68 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) bepaalt:
1. Onze Minister kan op aanvraag van de vreemdeling besluiten tot opheffing van de ongewenstverklaring.
2. De ongewenstverklaring wordt opgeheven indien de vreemdeling tien jaren onafgebroken buiten Nederland verblijf heeft gehad en zich in die periode geen van de gronden, bedoeld in artikel 67, eerste lid, hebben voorgedaan.
3. Bij of krachtens algemene maatregelen van bestuur kunnen regels worden gesteld omtrent de toepassing van deze afdeling.

4.2. Ingevolge artikel 6.6 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) wordt de aanvraag om opheffing van de ongewenstverklaring, bedoeld in artikel 68, eerste lid, van de Wet, door Onze Minister in ieder geval ingewilligd, indien de vreemdeling niet aan strafvervolging terzake van misdrijf is onderworpen en ongewenst verklaard is:
a. naar aanleiding van geweldsdelicten of opiumdelicten en sinds de ongewenstverklaring en het vertrek uit Nederland tien achtereenvolgende jaren buiten Nederland heeft verbleven;
b. naar aanleiding van andere misdrijven en sinds de ongewenstverklaring en het vertrek uit Nederland vijf achtereenvolgende jaren buiten Nederland heeft verbleven, of
c. op grond van artikel 67, eerste lid, onder a, van de Wet en sinds de ongewenstverklaring één jaar buiten Nederland heeft verbleven.

4.3. Paragraaf A5/4.1 (voorheen: B1/2.2.4.5) van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) vermeldt dat er zich (uitzonderlijke) gevallen kunnen voordoen waarbij het gevaar voor de openbare orde is geweken of het persoonlijk belang van de vreemdeling dient te prevaleren vóórdat de van toepassing zijnde duur van de

ongewenstverklaring is verstreken. Het algemeen belang van de Staat kan alleen wijken voor het persoonlijk belang van de vreemdeling als er sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden van het individuele geval die bij de totstandkoming van de algemene regel (lees: de bovengrens) niet zijn betrokken. In ieder geval kan het enkele gegeven dat de vreemdeling zich gedurende de ongewenstverklaring niet schuldig heeft gemaakt aan enig strafbaar feit en niet meer in Nederland heeft verbleven, niet worden aangemerkt als een bijzonder feit of omstandigheid.

5. De rechtbank overweegt het volgende.

5.1 Met ingang van 1 april 2001 is de Vw 2000 in werking getreden. Artikel 122 bepaalt dat de tot dan geldende vreemdelingenwet wordt ingetrokken. Ten aanzien van het toepasselijke materiële recht in een situatie als in dit geding aan de orde is bij de Vw 2000 geen overgangsrecht tot stand gebracht. Nu de aanvraag dateert van 8 augustus 2006, dient toetsing aan de Vw 2000 plaats te vinden. Deze beroepsgrond slaagt derhalve niet.

5.2 Voorts overweegt de rechtbank dat verweerder in redelijkheid kon beslissen niet tot opheffing van de ongewenstverklaring over te gaan. De ongewenstverklaring van eiser is in rechte onaantastbaar geworden. Uit de stukken blijkt dat eiser is veroordeeld tot in totaal 20 maanden gevangenisstraf in verband met geweldsmisdrijven. Eiser voldoet niet aan de voorwaarden voor opheffing van de ongewenstverklaring als neergelegd in artikel 6.6, eerste lid, aanhef en onder a, Vb 2000. Er zijn immers nog geen tien jaren verstreken sinds zijn ongewenstverklaring. Voorts heeft verweerder in redelijkheid kunnen oordelen dat er geen dusdanig bijzondere omstandigheden zijn aangevoerd op basis waarvan de ongewenstverklaring zou moeten worden opgeheven.

5.3 Met betrekking tot eisers beroep op artikel 8 EVRM overweegt de rechtbank dat verweerder hieromtrent in het bestreden besluit na een zorgvuldige belangenafweging in alle redelijkheid reeds heeft overwogen dat in casu van schending van het recht op familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM geen sprake is. Verweerder kon het belang van de openbare orde laten prevaleren boven eisers belang bij opheffing van de ongewenstverklaring. Het feit dat de ernst van de relevante feiten niet expliciet in het bestreden besluit is uitgewerkt doet aan het vorenstaande niet af. Deze beroepsgrond slaagt derhalve evenmin.

Met betrekking tot de door eiser aangehaalde uitspraken van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake (31 januari 2006, JV 2006, 89) en (31 januari 2006, JV 2006, 90), is de rechtbank van oordeel dat een beroep op het gelijkheidsbeginsel niet slaagt, nu het geen vergelijkbare gevallen betreft. Een essentieel verschil met de onderhavige zaak is dat in beide voornoemde zaken reeds gezinsleven met de kinderen hier te lande bestond, hetgeen in het geval van eiser niet aan de orde is.

5.4 Ook overigens is niet gebleken dat het bestreden besluit geen stand kan houden.

6. Het beroep is derhalve ongegrond.

7. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskosten-veroordeling.

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.E.M.G. van Wezel en in het openbaar uitgesproken op 2 oktober 2007, in tegenwoordigheid van P.J.C. de Jong, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.
Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op:

I

Mr J. BIEMOND
advocaat & procureur

Lid Vereniging Huurrecht Advocaten

Reinkenstraat 47
2517 CP 's-Gravenhage

Telefoon 070 - 3463600
Telefax 070 - 3466926

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
12 NOV 2007
ZAAKNR. 200707912
AAN: V2
BEHANDELD DOOR: PAR:

Afdeling besuursrechtspraak raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16 113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Ook FAX: 365 13 80

's-Gravenhage, 12 november 2007

4946-A

HOGER BEROEP WEIGERING OPHEFFEN ONGEWENSTVERKLARING

inzake:

Geachte dames, heren,

Namens mijn opgemelde client, die mij bepaaldelijk machtigde tot opstellen, ondertekenen en indienend dezes, wordt hierdoor hoger beroep ingesteld van de beslissing van de Rechtbank te 's-Gravenhage d.d. 2 oktober 2007, verzonden 16 oktober 2007, waarbij ongegrond werd verklaard het beroep tegen de weigering van de Staatssecretaris van Justitie om de ongewenstverklaring van client op te heffen.

Client kan zich hiermee niet verenigenen stelt daartegen hoger beroep in, op de volgende gronden:

1. Op volstrekt onvoldoende gronden gaat de Rechtbank voorbij aan het argument dat ten tijde van het uitspreken van de ongewenstverklaring voor client een termijn van 5 jaren gold, en dat deze termijn - vanwege het punititieve karakter daarvan - niet later verlengd kan worden. Met andere worden: de langere termijn geldt alleen voor 'nieuwe' gevallen.

   De Rechtbank overweegt terzake niets, zodat de beslissing op zij minst onvoldoende gemotiveerd is.

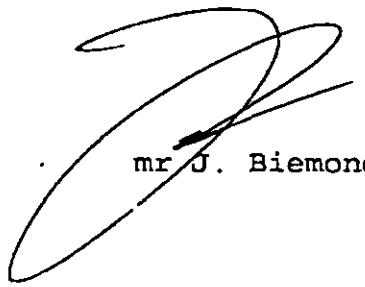
De beslissing van de Rechtbankdient vernietigd.

Client maakt aanspraak op proceskosten in alle instanties.

Het recht om het hoger beroep nader te motiveren wordt voorbehouden.

Er wordt geen aansprakelijkheid aanvaard behoudens voor zover de door mij verplicht afgesloten beroepsaansprakelijkheidsverzekering in voorkomend geval aanspraak op een uitkering geeft.

Hoogachtend,

mr J. Biemond

- Bijl.: